

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

6/4. 883

Hely

lő

"1961"

zemély

Szerző:

Cím:

Nincs szükség már perselyezésre

Debreceni Hírlap
(Hely)

1961. jún. 1.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A régi Magyarországon is történt „egy és más” az emberek egészsége, testi épsége érdekében. Akár hiszik, akár nem, de kerek nyolcvanöt esztendővel ezelőtt, már 1876-ban, az országgyűlés például törvényt hozott mentőállomások létesítéséről, hogy mindenféle szerencsétlenség, árvíz, tűzvész, földrengés, közlekedési baleset sérüléseinek kórházba szállítására valamifajta intézmény legyen. A kételkedők utánanézhetnek a törvénytárban, ott megtalálhatják az 1876. évi XIV. törvénycikket, az intézkedik a mentőkről. De azért eltelt még tizenegy esztendő, amíg az országban Budapesten 1887-ben megalakult az első mentőállomás. Mivel azonban a törvény nem biztosított anyagi alapot, az is társadalmi intézmény volt csupán. Valami támogatást kapott ugyan a fővárostól, de főképpen közadakozásból tartotta fenn magát. A Budapesti Önkéntes Mentő Egyesület a szó szoros értelmében

összekoldulta költségeit.

Szilveszter volt a mentők napja. Évről évre akkor íratk a szerkesztők szívhez szóló riportot a mentőkről, hogy adakozásra buzdítsák az olvasót. A házmeztérek gyűjtőívvel a kezükben jártak lakásról lakásra. A mentőorvosok pedig, ezek a szegény orvosnő-

vendékek, fekete sapkával a fejükön és persellyel a kezükben. Szilveszter éjszakáján végigházták a vendéglőket, kávéházakat, mulatóhelyeket, eleven mementóként megálltak a mulatozók asztalánál.

— Mindenkit érhet baleset! — ismételtették a mentőegyesület jelszavát, a jókedvű emberek pedig egy pillanatra magukba szálltak, elgondolták, őket is érheti valami baj, aztán kínos mosollyal egy-egy koronát ejtettek a perselybe.

Jó sok év múltán aztán némely vidéki városban is megalakult az önkéntes mentőegyesület és szilveszterkor ott is folyt a gyűjtés. Néhol a városi tűzoltóság látta el a mentőszolgálatot. Falun viszont nem voltak mentők. Akit elkapott a cséplőgép, azt rázós parasztszekéren fuvarozták a kórházba. Amikor aztán 1926-ban megalakult a vidéki mentőket összefogó Vármegyék és Városok Mentőegyesülete, szükség esetén már a falu is kihívhatta a mentőket. Nagy távolságról természetesen. Mert főbnyíre csak a megveszékkelpen állomásoztak mentők.

Mindenkit érhet baleset

— ez volt a mentők jelszava, amihez a falu népe hozzátehetette; de nem mindenkit értek el idejekorán a mentők.

Amiről persze nem a mentők tehetek, azok akkor is derék, a hivatásukért lelkesedő férfiak voltak. Önzetlennül siettek bajba jutott embertársaik segítségére. Fizetést — ha ugyan annak lehet nevezni azt a szerény összeget, amit kaptak — csak a kocsisok, később a sofőrök, meg az ápolók húztak. Az orvosokat hivatásszeretettel vezette az önkéntes mentőegyesületekbe. Valami pár filléres díjat, legfeljebb a balesetekhez elsősegélyt nyújtani kivonuló huszonnégyórás szolgálatot teljesítő orvostanhallgatók kaptak. Csak annyit, amennyi a város, vagy a megye szűkös támogatásából és az összeperselyezett adományokból futotta.

Az egész társadalmi rendszernek kellett megváltoznia ahhoz, hogy a mentés ügyét végre országsszerte rendezzék. 1948. május 10-én, fél századnál is több idővel a mentőkről szóló tessék-lássék törvény után újabb törvényt hoztak. Ez a törvény azonban

állami feladattá tette

a szerencsétlenségek áldozatainak megsegítését, az életmentést, sőt, a betegszállítását is, és életre hívta az Országos Mentőszolgálatot. Ma már az egész országot behálózza a mentőállomások láncolata és valamennyi állomás összeköttetésben áll egymással, szük-

ség esetén kisegítik egymást. Ha például az egyik állomás valamely balesethez küldi autóját, vagy beteget szállít és körzetében sürgős segítségre szorul még valaki, a szomszédos állomások egyikéről gyorsan megérkezik a segítség.

Pest megye területén szintén kiépült a mentőállomások hálózata. Majdnem minden járásban van. Nagykátán az idén létesült, ez a legújabb mentőállomásunk. Bár feladatukat jól és gyorsan ellátják a mentőállomások, a következő évek során valószínűleg újabbakat is létesítenek. Addig is megjavítják és még jobban meggyorsítják a meglevők munkáját.

Néhány hét óra a megye területén levő mentőállomások tetején rádióantenna látszik. Rövid idő múlva valamennyit

adó-vevő berendezéssel

látják el. Ezentúl az állomások úton levő autójukkal is érintkezhetnek, anélkül, hogy az autó kénytelen lenne üresen visszatérni. Oda irányíthatják, ahol sürgős szükség van segítségre.

A mentőszolgálat dolgozói, az orvosok, gépkocsivezetők, ápolók az egészségügyi dolgozók számára megállapított fizetést kapják, nem filléres tiszteletdíjat. Biztonságos foglalkozás lett a mentőké, ez pedig csak fokozza hivatás-tudatukat. Szilveszter többé nem a mentők napja. Nincs szükség már perselyezésre.